

der de nuværende Omstændigheder noget af det Farligste og mest Odelæggende for Danmark, som nogenstunde kunde gøres. Jeg har nu, som jeg nærmere i mit Foredrag skal komme til, en Autoritet, — hvis man vil kalde ham en Autoritet —, in mente for den Betragtning, jeg har; men jeg vil hellere vende mig til Ordføreren for det, der før var Mindretallet her i Salen, nemlig det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius). Det ærede Medlem siger, at netop paa Grund af den nuværende Krigstilstand i Europa skulle vi foretage visse Foranstaltninger ude paa Rheden. Han nævnte saaledes Prøvestens Befæstning, en Stændning til Stubben og Torpedoøsten. Kan nu Nogen tænke, at der i det danske Folkething i dette forefulde Dieblif løfter sig betydningsfulde Nøster, som ligesom paaafalde, at vi Danske skulle blive indblandede i Krigsforetagenderne (Modsigelse). Det er den rene, skære Sandhed. Der skulde ikke kunne siges Noget imod, at der løfter sig Nøster, som have Indflydelse i Finantsudvalget, og som ligesom her i Thinget paaberaabe sig Nødvendigheden af at træffe visse Foranstaltninger, fordi vi for Dieblifket under Krigsforanstaltninger kunne blive indvillede i disse. Dette er mig tilstrækkeligt til endnu en Gang, om det er muligt, at advare de Herrer for at følge dette ærede Medlems Raad. Jeg vil gjerne tro, at en Del af vore saakaldte Sagkyndige og af vort Hærvesens Lalsmænd kunde være forblindede nok til at tro, at der fra Danmarks Side paa dette Punkt kunde gøres Nogetsomhelst, der kunde ligne et Forsvar; men det maa siges, at dette kun er en Opfordring til at tilfidesætte ganske anderledes væsentlige og vigtige Formaal for Noget, som jeg maa kalde et tomt Øggebillede. Det ærede Medlem, som jeg vil paaberaabe mig som Vidnesbyrd for, hvorledes denne Opfattelse er, er det Medlem, som inde i Landsathinget hedder Bøen Landsathingmand for 9de Kreds, som møder her i Thinget som Conseilspræsident, og som efter sin Stilling som Conseilspræsident skulde være opfordret til at tage Landets samtlige Forhold under Overveelse. Og hvad siger det ærede Medlem? Den ærede Formand vil tillade mig at oplæse nogle Ord af, hvad det ærede Medlem siger; det staar i Folkethingstidende for i Nr Spalte 1041 —: „Der næst vil jeg bemærke, at hvilken Forvarsplan man end maatte vedtage for Fremtiden, er det en given Ting, at Flaadens Leie maa beskyttes; saalænge Flaadens Leie er her, maa det beskyttes ved Søminer, Torpedoer og Stændninger; og selv om en ny Bestemmelse om Flaadens Leie blev tagen i Morgen, vilde Nødvendigheden for Tilveiebringelsen af disse Beskyttelsesmidler være lige stor, idet det vil være umuligt at tilveiebringe det nye Flaadens Leie med sin Beskyttelse inden saa kort Tid, at det vil være paa nogen Maade forsvarligt at lade det gamle Flaadens Leie ligge ubeskyttet indtil da.“ Det er den ærede Mini-

sters Opfattelse af, hvorfor man nu maa beskytte Hovedstaden Kjøbenhavn med Søbefæstninger, og hans Støtte for de Forslag, der nu ere stillede paa Finantsloven. Der er i denne Udtalelse ikke taget et eneste Hensyn til Andet end til dette elendige Flaadens Leie, som indeholder ubrugelige Pantserfide, „den skrællede Melon“ og alt det andet usle Tøi, som Danmark hellere maatte levere ud strag paa Timen, fremfor paa nogen Maade at udsætte denne Hovedstad for Krigens Omstiftelser. Dette skal jeg nu tillade mig at beviise for de ærede Herrer. Forrige Gang, da vi havde denne Sag under Behandling, var der en æret Taler, der paaafaldte det ulykkelige Marstal 1807 (Afbyrdelser). De synes at blive noget urolige ovre ved Vinduet; Vinduesrækken begynder at udvide sig. Der var altsaa et æret Medlem, der tillod sig at paaafalde de ulykkelige Minder fra 1807. Jeg vil spørge: hvor er det muligt, at noget Menneffe med den mindste Sands for, hvad der er fset i Mellemtiden, kan paaafalde disse Minder? Hvad var det, der skete den Gang? Da laa Danmarks og Norges fælles Flaade, en af de største Flaader, der den Gang var til i Europa, indenfor Kjøbenhavns Befæstning i dette Flaadens Leie, og under de meget store Omvælinger i Europa gjaldt det for de to mægtige Parter, hvem det var magtpaaliggende at komme i Besiddelse af dette den Gang vigtige Vaaben, om, hvem af dem der først kunde skaffe sig det eller i alt Fald gjøre det umuligt, at det skulde falde i den Andens Haand. Dette er Forstaelsen, naar man ikke vil komme med Børnesnak og taabelige Fortællinger, som Værere og Andre kunne sidde i Stolerne og snakke med Børnene om, men ellers er det den historisk virkelige Tingenes Tilstand, at en af de daværende allerstørste Flaader, et Bærg, som Danmark iøvrigt var altfor lille til at kunne forsvare, den Gang laa i Flaadens Leie, og for de to Magter, der den Gang stredes, nemlig Napoleon og England, gjaldt det om, hvem der kunde komme først for at bemægtige sig dette Bærg. For at værne om dette under de daværende ulykkelige Omstændigheder, hvor der kunde være Spørgsmaal om, hvorvidt det var en klog Politik, Danmark den Gang førte, udsatte man Kjøbenhavn for et Bombardements Odelæggelser, og nu vil jeg opfordre de ærede Herrer, som jo dog ikke lige strax komme til at stemme om disse Bevillinger, til af en Bog, der staar inde i vort Arbejdsverelse, nemlig Næder: Danmarks Krigshistorie fra 1807—9, at efterlæse, hvad der staar Pag. 237 og følgende Pagina om, hvilke Odelæggelser Kjøbenhavn den Gang udsatte sig for. Og nu kommer jeg til de Hensyn, der ere at tage ogsaa af en Conseilspræsident, naar Spørgsmaalet er om at varetage et Lands og en Stads samtlige Interesser, og jeg vil spørge ham, hvad der gjemmes ikke blot